

ZOEKEN EN VINDEN

Zoekt en gij zult vinden.

Matth. 7: 7

WANNEER ik mediteer over de woorden van Jezus, die hierboven staan uitgeschreven, dan zoek ik de zin ditmaal niet in een woordenboek of bij een kerkvader. Ik ga liever te rade bij een ervaring, die ik voor geen goud zou willen missen.

Vaak ben ik in het vroege voorjaar, als de rust nog zoet was en de veren warm, in de ochtendschemering opgestaan om de eieren te zoeken van **Gods vogel, de kievit**.

Ik kan niet geloven dat God dit dier, met het andere gevederte mee, op de vijfde dag heeft geschapen. Hij moet het vroeg op de tweede dag, tegelijk met de schepping van het uitspansel, hebben losgelaten. Toen kreeg het schepsel voor het eerst, in dit nieuwe element, een steun voor zijn bestaan in het licht.

En deze eersteling, een en al vleugel, beproefde, in mateloze vreugde over deze mogelijkheid, de weerstand van de lucht. In giervlucht en duikvlucht met buitelen en stampen en stijgen, probeerde hij voor Gods aangezicht de deugd van het uitspansel. Hoorbaar scheurde hij het in flarden, hier en daar en overal, met het knappend geluid, waarmee een kramer de lakense lap scheurt. En achter hem, lachend om de naam, die deze vogel zich zelf gaf zonder op Adam te wachten, herstelde de Schepper met Zijn alom tegenwoordige hand de breuken, tot Hij zag dat het goed was.

Maar dit uitbundig en openbaar geweld bestond niet alleen om het uitspansel; het omhulde ook een geheim, zoals het Evangelie de verborgenheid van het Koninkrijk der hemelen (Matth. 13: 13). De kievit is niet alleen oprecht gelijk de duiven, maar ook voorzichtig gelijk de slangen, als de christen (Matth. 10: 16). Zijn misbaar dient om uw aandacht af te leiden van de juiste plek, waar de strootjes liggen, die zijn nest uitmaken. Dit geheim te ontdekken, dat heet nu *zoeken*. Het veld is wijd als de wereld; het plekje nietig; het ei heeft schuilkleuren. De tekenen zijn weinige en moeilijk te duiden, als de tekenen der tijden (Matth. 16: 3).

En dan het *vinden!*

Om deze ervaring is men in staat geweest op te geven alles wat men had (Matth. 13: 44,46). Zij stelt niet teleur. Hoe schaamachtig ligt daar die kleine verborgenheid. Heel de tekentaal, al de gelijkenissen in het uitspansel waren daar, opdat gij ziende niet zoudt zien en horende niet horen (Matth. 13: 13). En nu hebt gij, die zocht, toch gevonden. Op dit ogenblik van het vinden verbleekt één moment alles om u heen, het veld, het uitspansel, en wordt uw aandacht opgezogen in de ontdekking. Daaraan gelijk is het Koninkrijk der hemelen ...

Uit: Dr. O. Noordmans, *Gods Poorten* ('s-Gravenhage: Boekencentrum, 1949), 49-50.